

Endelig ophæves de Bestemmelser i § 12 i Lov af 13de April 1894 om Tillæg til Loven af 6te Juli 1867 om Hærens Ordning og Tillægslov af 25de Juli 1880 m. m., der vedrøre Forplejningskorpset.

§ 21.

Ved Lovens Gennemførelse overføres Personalet ved det nuværende Forplejningskorpss i lige Egenstab til Intendanturkorpset, for saa vidt de vedkommende ikke samtidig forfremmes eller affediges.

I de første 5 Aar, efter at denne Lov er traadt i Kraft, skulle Embedsmænd af Korpset dog paa Grund af Alder kun kunne affediges med Pension efter Pensionsloven, naar de have fyldt 70 Aar, medmindre de forlange Affed med Henhold til § 10.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Nærværende Lovforslag er fuldstændig overensstemmende med det tilsvarende i forrige Rigsdagssamling forelagte Lovforslag, der ledsagedes af følgende Bemærkninger:

Medens Lovene af 25de Juli 1880 og 13de April 1894 paa mange væsentlige Punkter have indført Forandringer i og Udvidelser af Hærloven af 6te Juli 1867, blev den ved Loven af 26de Maj 1868 skabte Ordning af Forplejningskorpset aldeles ikke berørt af den første af disse Love og kun yderst svagt af den sidste, og Loven af 26de Maj 1868 skaber derfor saa godt som uforandret ved Magt, skønt der mangfoldige Gange har været forelagt Rigsdagen Forslag til en ny Ordning af Forplejningskorpset, og skønt det vistnok kan siges, at det fra saa godt som alle Sider indrømmes, at den nugældende Ordning aldeles ikke er tilfredsstillende. Loven af 26de Maj 1868 fremtraadte som det første Forsøg paa at skabe et egentligt Intendanturkorpss som et selvstændigt Led af Hæren; thi den Ordning, som fastsattes ved Loven af 6te Juli 1867, har næppe nogen Sinde været betragtet som levedygtig. Da Loven af 1868 udkom, var man ganske paa det rene med, at hvad den gav af faste Kammer, var et absolut Minimum eller vel snarere under dette, men dels satte man sig Haab til, at der gennem Uddannelsen af de værnepligtige skulde tilvejebringes en god Reserve, dels slog man sig til Ro med, at Bestemmelsen om Lovens Revision samtidig med Hærlovens, altsaa efter saa Aars Forløb, skulde give tilstrækkelig Lejlighed til at rette de Mangler, man efterhaanden maatte være

bleven opmærksom paa. Men man blev stuffet i begge Henseender. Den frivillige Tilgang, navnlig til Reserveintendantklassen, som man havde gjort Regning paa, udeblev omtrent ganske (der høves for Tiden slet ingen Reserveintendantter og kun 15 Intendantter af Forstærkningen, hvoraf 12 ere tjenstgørende og aspirere til fast Ansættelse i Korpset og 3 ere hjemsendte), og den Reserve af hjemsendt Personale til Ansættelse i Regnskabsførerstillinger, som man ikke kan undvære, maa derfor tilvejebringes ved Udnavnelse af hjemsendte Korporaler, uden at der har været givet disse Lejlighed til ved at fungere i Regnskabsførerstillinger i Fredstid at erhverve sig den ønskelige Routine. Og hvad Revisionen af Loven af 1868 angaar, saa er det, som ovenfor antydet, bekendt nok, at der indtil nu saa godt som aldeles intet er opnaaet til Afhjælpning af Manglerne ved denne Lov. Det er som et Forsøg i denne Retning, at nærværende Lovforslag fremkommer. Naar det i flere væsentlige Retninger afviger fra, hvad der i en Række af Aar har været foreslaaet, saa er det kun med en Del Overvindelse, at man har bestemt sig dertil; men man har ikke kunnet værges sig for den Tanke, at det til en vis Grad har været henlynt til den forøgede Udgift, der har bragt de tidligere Lovforslag til at strande, og det har derefter her været Formaalet at gøre Udgiftsforøgelsen saa ringe som muligt. Der er endog oprindelig arbejdet paa Udkastet med det Maal for Øje, at det aldeles ikke maatte volde nogen forøget Udgift; men det har